

De Noordsche Pijlstormvogel. — Donderdag 27 September ongeveer 12 uur bekeek ik met mijn kijker een troep meerkoeten, die een paar honderd meter uit de kust lagen achter Castricum. Daarover heen vloog een sternachtig gebouwd vogeltje met een helderwitten stuit. Zou dit niet het vale stormvogeltje geweest zijn?

Even later liep ik naast de fiets, toen mijn aandacht getrokken werd door een vogel, die vrijwel recht op mij aankwam; weer een dergelijke lichaamsbouw als een sterntje, maar grooter, van boven mooi zwart, de onderkant helder wit. Het diertje vloog op een afstand van hoogstens vier Meter langs mij heen, zoodat er geen twijfel mogelijk is, dat wij hier met den Noordschen Pijlstormvogel te doen hebben, dien ik in het Vogelboekje als uiterst zeldzaam opgegeven vind. Daarom meld ik u de waarneming even.

Een uur van te voren had iemand mij gevraagd, wat voor een vogel het kon zijn, wit van onderen, zwart van boven en een paar eigenaardige knobbels geheel voor op den snavel. Eend of alk was het niet. Hij had den vogel zieltoegend op het strand gevonden. Dit zal waarschijnlijk ook een exemplaar van onzen Puffinus geweest zijn. Ik weet ongeveer waar het dier moet liggen. Als er nu eersdaags geen storm opsteekt zal ik Woensdag eens zien of ik hem niet vinden kan. 't Is toch nog niet zoo kwaad, als je voor zaken een 25 K.M. het strand langs moet fietsen dank zij benzine- en kolennood.

Haarlem.

Dr. W. G. N. v. D. SLEEN.

Doodshoofdvlinder. — Op 30 September j.l. vond ik bij zonsopgang een Doodshoofdvlinder op een paal van de kusttelegraaf tusschen Katwijk en den Wassenaarschen Slag. 't Dier was door de nachtvorst erg versuft.

Dien morgen trokken onophoudelijk troepen Kneutjes, Piepers en Spreeuwen over, allemaal in zuidelijke richting langs de kust vliegend.

's-Gravenhage.

L. A. BROUWER.

Een stille werker. — Wanneer men van uit Apeldoorn den Arnhemschen Straatweg naar Beekbergen wandelt, dan ziet men, een klein uurtje buiten Apeldoorn, aan den rechterkant van dien prachtige weg een betrekkelijk nieuw huisje staan, dat prijkt met het opschrift: „Natuurhistorisch Museum”. Nu doet het eenigszins vreemd aan, wanneer men, als ik, zijn geheele leven zich op natuurhistorisch gebied heeft bewogen, lange jaren lid is van verschillende natuurhistorische en entomologische Vereenigingen, enz., en men „ontdekt” daar plotseling op een heerlijke Augustuswandeling, op meer dan een uur gaans afstand van de naaste bevolkingscentra, een natuurhistorisch museum. In ons kleine landje een Museum van Natuurlijke Historie, waarvan men nimmer in tijdschriften als „De Levende Natuur”, „Natura” etc. vermelding heeft gevonden en waarvan nimmer op de vele vergaderingen en bijeenkomsten, welke ik jarenlang bijwoonde, gewag werd gemaakt!

We traden binnen en onze verbazing nam nog toe, toen we ons bevonden in een helder verlicht zaaltje, dat een welverzorgde verzameling bleek te bevatten van wat de eigenaar, de heer M. La Mark, heeft weten bijeen te brengen, en dat in hoofdzaak datgene te zien gaf, wat door hem op de Veluwe is verzameld. Allereerst eene vrij belangrijke collectie vogels, door den eigenaar zelf zeer verdienstelijk opgezet. — Vele spirituspreparaten, eenige vitrines met insecten, kastjes met eieren, schelpen, enz. En ten slotte een belangrijke geologische verzameling, op en in de Veluwsche hei gevonden: steenen, fossielen, scherven, wapenen, enz. Een en ander verlicht door fraaie tropische vlinders en andere insecten, exotische dieren op spiritus, schelpen, enz.

Zoodra bemerkte de vriendelijke eigenaar niet, dat voor verschillende dingen bijzondere belangstelling bestond in ons gezelschap, of hij beijverde zich, ons verschillende voorwerpen te toonen, ons op bijzondere zaken attent te maken en ons te vertellen (wat trouwens wel bekend was) op wat wonderlijke wijs men dikwijls in het bezit komt van merkwaardige dingen.

Met het grootste genoegen hebben we meer dan een uur in het door ons ontdekte Museum doorgebracht. — Het leek mij niet ondienstig, door middel van „De Levende Natuur” op het bestaan van deze verzameling te wijzen, die aan alle kanten het bewijs levert, dat daar jarenlang in stilte is gewerkt en verzameld.

Bij het afscheidnemen zeide ons de heer La Mark: „Ik vraag nooit voor mijn Museum. — Als men mij alles had toegezonden, wat bezoekers mij zoodanig hebben beloofd, dan had ik aan een groot museumgebouw niet genoeg”.

Wie zendt iets aan den vriendelijken ouden man voor zijn Museum? Zoo noodig ben ik gaarne bereid, het in ontvangst te nemen en hem te doen toekomen.

Rotterdam, Bergweg 167.

G. VAN ROON.

Notenkraker. — Op 19 Oct. ontving mijn vriend A. A. v. Voorn een notenkraker ter preparering. Waar de vogel geschoten is, is mij nog onbekend.

Groningen.

H. SIKKEMA.